

**РЕПЛИКА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
НА ПОВЕРЉИВИ И ДЕЛИМИЧНО EX PARTE
ОДГОВОР ТУЖИЛАШТВА С ДОДАТКОМ**

I Увод

Одлуком Претресног већа III (у даљем тексту: Претресно веће) од 20. јуна 2007. године проф. др Војиславу Шешељу је у складу са правилом 126бис Правилника одобрено подношење Реплике на Одговор Тужилаштва.

У складу са правилом 127 Правилника проф. др Војислав Шешељ од Претресног већа тражи продужење рока за подношење Реплике, јер за то постоји оправдани разлог: проблем комуникације и поштанског саобраћаја. Правни саветници проф. др Војислава Шешеља налазе се у Београду, зато што још није решено питање финансирања трошкова одбране, а самим тим и питање материјалних претпоставки за њихов боравак у Хагу. По усменим налозима проф. др Војислава Шешеља правни саветници у Београду сачињавају текст Реплике и поштом шаљу из Београда у Хаг. Када се најбржом поштом пошаље обично писмо потребно је неколико дана да се пошиљка испоручи, па се тек након прегледа у Притворској јединици у Шевенингену предаје проф. др Војиславу Шешељу да би он могао Реплику да преда Секретаријату.

Од дана када је проф. др Војислав Шешељ примио Одлуку Претресног већа, дао усмене налоге правним саветницима и примио примерке Реплике потребно је више од седам дана. У питању су оправдани разлози поштанског саобраћаја на релацији Београд - Хаг, али продужење рока за благовременост ове Реплике налажу и интереси правде, с обзиром на питање које је актуелизовано.

Проф. др Војислав Шешељ за сваки случај, овом Репликом унапред, тражи и одобрење за прекорачење броја страница у односу на ограничење које је прописано Упутством о дужини поднесака и захтева. Ваљани разлог за

прекорачење дужине Реплике налази се у чињеници што је проф. др Војислав Шешељ иницирао изузетно значајан поступак од чијег исхода зависи да ли оптужбе могу да постоје ако Тужилаштво непоштовањем суда обезбеђује лажне доказе против проф. др Војислава Шешеља, а он је због тога пет година у притвору.

Проф. др Војислав Шешељ је 8. марта 2007. године поднео Захтев да Претресно веће покрене поступак за непоштовање међународног суда против против Carla Del Ponte, Hildegard Uertz – Retzlaff и Daniela Saxona (у даљем тексту: Захтев), због основане сумње да су извршили кажњива дела непоштовање међународног суда. Проф. др Војислав Шешељ је покренуо поступак по правилу 77 Правилника против наведених лица зато што су свесно и намерно ометала спровођење правде, јер су осмислили систем, наредили и подстицали своје подређене истражитеље Тужилаштва да потенцијалним сведоцима одбране прете, застрашују их, наносе им штету и нуде им мито како би пристали да као сведоци Тужилаштва лажно сведоче против проф. др Војислава Шешеља.

Претресно веће је 15. маја 2007. године донело Налог којим је одлучило да се одлучивање о захтеву проф. др Војислава Шешеља за покретање поступка због непоштовања суда против Carle del Ponte, Hildegard Uertz – Retzlaff и Daniela Saxona одложи до завршетка суђења проф. др Војиславу Шешељу.

Мада није знао да постоји тај Налог проф. др Војислав Шешељ је 21. маја 2007. године поднео addendum Захтеву.

На статусној конференцији 22. маја 2007. године претпретресни судија је упутио проф. др Војислава Шешеља да поднесе захтев за преиспитивање Налога од 15. маја 2007. године. Поред проблема са поштанским саобраћајем проф. др Војислав Шешељ је у јуну 2007. године поднео захтев за преиспитивање Налога Претресног већа од 15. маја 2007. године којим је одлучило да се одлучивање о захтеву проф. др Војислава Шешеља за покретање поступка због непоштовања суда против Carle del Ponte, Hildegard Uertz – Retzlaff и Daniela Saxona одложи до завршетка суђења проф. др Војиславу Шешељу, са захтевом да се поново узме у обзир Захтев и addendum од 21. маја 2007. године и одлучи да покрене поступак за непоштовање суда у складу са правилом 77 и о томе обавести проф. др Војислава Шешеља да би као заинтересована страна која је предложила покретање поступка присуствовао у свим фазама поступка.

Проф. др Војислав Шешељ је 18. јуна 2007. године добио Одговор Тужилаштва на свој Захтев да Претресно веће покрене поступак за непоштовање међународног суда против против Carla Del Ponte, Hildegard Uertz – Retzlaff и Daniela Saxona (у даљем тексту: Одговор). На Одговору Тужилаштва је као датум сачињавања Одговора записан датум 12. април 2007. године. Одговор је дат као поверљив и делимично *ex parte*.

Дакле, пре и приликом доношења Налога 15. маја 2007. године проф. др Војиславу Шешељу није био уручен Одговор Тужилаштва. Имајући у виду тужбеницу, затим, да је након доношења Налога проф. др Војислав Шешељ поднео *addendum* Захтева, захтев за преиспитивање и да следи нова одлука Претресног већа којом ће да се дефинитивно одлучи да ли ће бити покренут поступак за непоштовање међународног суда, без условљавања завршетком поступка против проф. др Војислава Шешеља, ова Реплика је пожељна исто као што је пожељан нови одговор Тужилаштва на захтев за преиспитивање Налога.

У складу са Одлуком Претресног већа и правилом 126бис Правилника проф. др Војислав Шешељ подноси ову Реплику на Одговор (у даљем тексту: Реплика) и тражи да се и она узме у разматрање приликом доношења нове одлуке Претресног већа о Захтеву.

II Одговор на ставове Тужилаштва

Оно што свакако не може да се заобиђе на самом почетку коментарисања и оспоравња ставове Тужилаштва из Одговора је свакако статус поверљивости који Тужилаштво тражи за додатке свог Одговора, односно за сами Одговор. Шта је то што садржи Одговор Тужилаштва, а јавност не треба да зна?

Захтев, *addendum* Захтева и захтев за преиспитивање Налога су јавни документи и то не само зато што им је такав статус одредио проф. др Војислав Шешељ, него и зато што је јавност до детаља обавештена о свему и на ту тему је одржан научни скуп у Београду пред око шест хиљада људи где су истакнути српски правници износили своје ставове по овом питању. Све то је објављено у посебном издању новине Велика Србија и у посебној књизи „Или Карлин сведок или смрт“ у 10.000 примерака који су распродати у Србији, а биће и издање на енглеском језику. Дакле, не зна се шта би се то скривало од јавности, а поготово се не зна шта то из Одговора Тужилаштва не треба да сазна јавност. Осим тога у

досадашњим поступцима за непоштовање суда није се толико користио статус поверљивости када су у питању поднесци Тужилаштва. Вероватно је поступак против проф. др Војислава Шешеља и у том погледу изузетак?

Тужилаштво тражи поверљивост за додатке од А до Ј и поверљиви и ex parte статус за докатак К. Зашто и да ли су испуњени услови за тај статус? Од почетка поступка Тужилаштво просто има манир да све и свашта у предмету против проф. др Војислава Шешеља означава поверљивим и ex parte статусом.

У одговору Тужилаштво наводи да Захтев проф. др Војислава Шешеља садржи нетачне, лажне и непоткрепљене тврдње.

У прилог навода да су тврдње проф. др Војислава Шешеља непоткрепљене Тужилаштво истиче да је проф. др Војислав Шешељ „у прошлости стално износио непоткрепљене наводе против Секретаријата, Већа и Тужилаштва, те ако се његов најновији навод чак и ако се узму у обзир изјаве које су приложене уз његов захтев не налажу да Претресно веће покрене поступак на основу правила 77, него да то обије”.

Мора да се примети да осим што Тужилаштво понавља своја запажања као отрцану флоскулу ништа не нуди као доказ за тврдње „у прошлости”.

Ако се крене редом онда то изгледа овако:

Тврдње проф. др Војислава Шешеља „у прошлости” да Тужилаштво злоупотребљава процесна права су доказане и тачне. Проф. др Војислав Шешељ је пет година у притвору зато што то инсистира Тужилаштво. Подестимо се да је проф. др Војислав Шешељ од почетка тражио да му суђење почне одмах, а да је Тужилаштво максимално одлагалао тврдећи да ће претрес да почне за неколико месеци, а од тада је протекло више од 4 године. Ко ту лаже, проф. др Војислав Шешељ који се борио за своја права или Тужилаштво које је кршило права?

Сетимо се да је проф. др Војислав Шешељ тражио да га пусте на слободу до почетка суђења, а да се Тужилаштво супротставило тврдњом да ће ускоро почети претрес. Од тог дана је протекло четири године, а претрес није почео. Ко ту лаже?

Сетимо се да је проф. др Војислав Шешељ тражио одговор на питање зашто се не поштује његово право на експедитивно суђење, а Тужилаштво је тврдило да се то право поштује и да ће претрес да почне за неколико дана, а од тог дана је прошло четири године. Ко ту лаже?

Сетимо се да се пуне четири године проф. др Војислав Шешељ борио за своје

право да се сам брани, а Тужилаштво непрекидно почевши од 28. фебруара 2003. године инсистирало на насилном наметању браниоца проф. др Војиславу Шешеље. После пуне четири године два Жалбена већа су осудила ту иницијативу Тужилаштва и 8. децембра 2006. године је други пут проф. др Војиславу Шешељу враћено право да се сам брани. Ко ту лаже, проф. др Војислав Шешељ који се бори за своја права или Тужилаштво које инсистира на кршењу права?

Сетимо се да се Тужилаштво противило да се проф. др Војиславу Шешељу призна право на накнаду трошкова одбране из средстава Уједињених нација и да је дефинитивно пре месец дана дошао званични одговор од Уједињених нација да проф. др Војислав Шешељ има приступ средствима Уједињених нација као оптужени који се сам брани уз помоћ својих правних саветника. Ко ту лаже?

Подсетимо се да се Тужилаштво својски противило регистрацији правних саветника проф. др Војислава Шешеља и да су правни саветници коначно прихваћени 21. децембра 2006. године. Ко ту лаже?

У овом стилу било би потребно неколико дана да се наводе тврдње Тужилаштва за које је стигла званична верификација да су били не само погрешни, него и тенденциозно осмишљени да се крше основна права проф. др Војислава Шешеља. Ко ту лаже?

Присетимо се да је на захтев Тужилаштва проф. др Војиславу Шешељу уведено и додатно ограничење дужине захтева и поднесака које до тада није забележено у МКСЈ и да је недавном одлуком Претресног већа и то ограничење уклоњено из овог поступка. Ко ту лаже и шта је то проф. др Војислав Шешељ тражио више од онога што му је гарантовано?

Сетимо се да је на захтев Тужилаштва наметнута и електронска форма обелодањивања материјала проф. др Војиславу Шешељу и да је пре неколико дана одлуком Претресног већа уклоњена и та баријера. Ко ту лаже и шта је то проф. др Војислав Шешељ тражио више од онога што му је гарантовано?

Ради заштите својих права проф. др Војислав Шешељ је прозвао секретара зато што се издигао изнад судског дела МКСЈ што је фактички најважнији орган МКСЈ и то не само администрације у МКСЈ. Осим тога иза те количине фактичке моћи уследила су и безгранична овлашћења у погледу одбрана, располагања средствима Уједињених нација и слично. Довољно је само навести да до данас нису саопштени подаци о трошењу средстава у поступцима сличне тежине, нити

колико је исплаћено незаконитим браниоцима у приправности у овом предмету и да се још увек чува као тајна колики су трошкови Тужилаштва у предмету против проф. др Војислава Шешеља. Ови подаци су неопходни за правилно утврђивања трошкова одбране у предмету против проф. др Војислава Шешеља. Ти подаци се не саопштавају проф. др Војиславу Шешељу и тиме се директно утиче на његово право на правично суђење. Ко ту лаже и шта је то проф. др Војислав Шешељ тражио више од онога што му је гарантовано?

По маниру Тужилаштва вероватно и холандски медији по наговору проф. др Војислава Шешеља лажу износећи податке о кривичној одговорности секретара МКСЈ из 1990. године и његовој умешаности у ланац педофиличара које је он тада привремено спасио од кривичне одговорности.

Вероватно Тужилаштво мисли да је проф. др Војислав Шешељ слагао када је тврдио и због тога тражио да се из МКСЈ удаље сви они службеници са настраним сексуалним животом. Ваља подсетити да је управо након тога букнула секси афера са заступником Тужилаштва Џефријем Најсом. Ко ту лаже „у прошлости“ проф. др Војислав Шешељ или Тужилаштво?

Овако би могло у недоглед да се наводи, али увек се намеће један и једини закључак да Тужилаштво лаже. Доказ да Тужилаштво лаже се налази, између осталог, и у судски овереним изјавама потенцијалних сведока које су приложене уз Захтев и addendum Захтева. Дакле, судећи по ставу Тужилаштва сви лажу само Тужилаштво износи истину, али постоји само један проблем што за такву тврдњу Тужилаштво не може да пронађе ни један доказ.

Када се направи рекапитулација свега што је проф. др Војислав Шешељ изнео као тврдњу било би добро да Тужилаштво конкретно наведе шта то није тачно што је проф. др Војислав Шешељ саопштио, шта је лажно и шта то није поткрепљено? Вероватно је Тужилаштво опет намерно заборавило да је за велики број тврдњи проф. др Војислава Шешеља дошла и званична верификација не само за тачност и истинитост и да је то садржано у одлукама Претресних и Жалбених већа. Вероватно Тужилаштво несвесно и у налету беса напада Претресна и Жалбена већа што је осујећен сценарио Тужилаштва, те се поред проф. др Војислава Шешеља појављују и судије као лажови који су усвојили захтеве и поднеске проф. др Војислава Шешеља.

Вероватно у одсуству разумног закључивања поводом Захтева Тужилаштво у

свом Одговору износи и следећу тврдњу:

„да је правило 77 (д) условљено околностима описаним у правилу 77 (ц) које нису доказане, а Претресно веће није издало налог за покретање такве истраге.“

Ово мора посебно да забрине судије Претресног већа, јер осим што је саопштено ради наводне заштите неких интереса Тужилаштва садржи и неразумевање домета правила 77. О чему се ради.

Проф. др Војислав Шешељ као оптужени није у могућности да самостално у смислу правила 77 Правилника подиже оптужницу против наведених службених лица Тужилаштва, већ је у могућности да иницира поступак за непоштовање суда. Дакле, проф. др Војислав Шешељ је поднео Захтев за покретање поступка што је кривична пријава, јер није овлашћен да подиже оптужницу. Међутим, његов Захтев као кривична пријава не може остати без одјека, односно Претресно веће се не сме опходити према тој кривичној пријави као да је то нека обична информација, обавештење о кривичном делу непоштовања суда које се гони по службеној дужности и за које не постоји обавеза Претресног већа да о својој одлуци обавести подносиоца кривичне пријаве. Захтев проф. др Војислава Шешеља Претресно веће мора да узме у разматрање ако „има разлога за сумњу“ у смислу 77(Ц) и/или „ако сматра да постоји довољан основ за поступак“ у смислу 77(Д). Дакле, проф. др Војислав Шешељ је од Претресног већа тражио одлуку у смислу правила 77 и не може се њему оспоравати Захтев за нешто што треба да уради Претресно веће.

Уосталом проф. др Војислав Шешељ је као крајње тражио да се наведена службена лица Тужилаштва казне за непоштовање суда, а при том је од Претресног већа захтевао покретање поступка у смислу правила 77 и то у складу са овалашћењима које има Претресно веће. Проф. др Војислав Шешељ и да је хтео не би могао да прејудицира начин вођења истраге у смислу правила 77(Ц), ако је она потребна, нити начин примене правила 77(Д)(ii).

Колико је овај цитирани став Тужилаштва бесмислен најбоље доказује Налог Претресног већа од 15. маја 2007. године. Подсетимо се да је при доношењу Налога Претресно веће имало у виду и Одговор Тужилаштва и да је Налогом одложило одлучивање о покретању поступка за непоштовање суда, а није Захтев одбило како је то Тужилаштво тражило.

Тужилаштво истиче да је проф. др Војислав Шешељ „непрестано настојао да

користи сва расположива средства за напад на интегритет Међународног суда укључујући и његове судије, Секретаријат и Тужилаштво”.

Ради се о крајње паушалној оцени Тужилаштва и провидном маниру да се у недостатку аргумената и чињеница износе речи дисквалификације. Под претпоставком да се у борби за своја права проф. др Војислав Шешељ користио и нападом на интегритет, како то наводи Тужилаштво, онда мора да се констатује да је проф. др Војислав Шешељ увек имао јаке и основане разлоге. Сва расположива средства која је користио проф. др Војислав Шешељ су она средства прописана Статутом и Правилником. Да су којим случајем у питању нека друга средства вероватно не би била узета у разматрање у поступку пред МКСЈ. Сва средства која је проф. др Војислав Шешељ користио била су правна средства на која је имао право и која су му гарантована одредбама Статута и Правилника. Нека друга средства проф. др Војислав Шешељ и не би могао да користи, јер је у притвору и тада је био изложен бројним забранама.

Поводом коришћења других средстава или како то Тужилаштво тврди свих расположивих може се констатовати да је то користило Тужилаштво. Дакле, поред процесне доминације и готово непобитне чињенице да је скоро сваки захтев Тужилаштва усвојен, а сваки се односио на ускраћивање права проф. др Војислава Шешеља, Тужилаштво је користило и вансудска средства. Тако су користили конференције за штампу, политичке дисквалификације у интервјуима, политику притиска и условљавања, читав систем невладиних организације за промовисање политике Тужилаштва у Србији, а нарочито структуре НАТО и систем власти у Србији. Проф. др Војислав Шешељ није могао ни да помисли да ће имати прилике да успостави контакт, а камо ли да ће неко од ових структура да се супротстави Тужилаштву. Довољно је само подсетити и да су се неке судије успротивиле тој врсти манипулације Карле дел Понтекоја је постала незаобилазни политички фактор у међународној политици према Србији и Србима, од ње зависи пријем у ЕУ и став Савета безбедности према Србији.

Тужилаштво слободно комуницира и од власти у Србији добија сваки документ који потражи, а проф. др Војислав Шешељ не може да добије ни примерак онога што је достављено Тужилаштву. Да ли неко размишља о заштити интегритета проф. др Војислава Шешеља? Проф. др Војислав Шешељ је под заштитом презумпције невиности, а Тужилаштво у свакој реченици, не само у својим

поднесцима, него и у јавним наступима проф. др Војислава Шешеља третира као осуђено лице.

На захтев Тужилаштва и без вођења било каквог дисциплинског поступка проф. др Војислав Шешељ је морао у притвору да трпи забрану комуникације, забрану пријема посета, па чак и због добрих изборних резултата Српске радикалне странке. Ако је морао да трпи у притвору својеврсно иживљавање које је осмишљено да би му се уништила воља за одбрану или да би се створили повољни услови за охрабривање лажних сведока Тужилаштва онда је проф. др Војислав Шешељ имао сасвим основане разлоге да удари и на интегритет свих оних из структура МКСЈ који му угрожавају гарантована и заштићена права. Да је проф. др Војислав Шешељ увек имао оправданих разлога да се у заштити својих права користи и нападом на интегритет лица који му угрожавају, отежавају или забрањују коришћење права потврђују и бројне одлуке Жалбених већа и Претресног већа, нарочито од јануара 2007. године којима се напославају и враћају права проф. др Војиславу Шешељу. Уосталом то је и констатовано на неколико статусних конференција да је проф. др Војислав Шешељ испред себе имао својеврсни зид у МКСЈ те да је на крају био просто приморан и да штрајкује главу да би остварио права достојна човека.

Ако се бранилац намеће на силу да би глумио одбрану, ако се не прихватају правни саветници по избору проф. др Војислава Шешеља, ако се проф. др Војиславу Шешељу блокирају средства да не би могао да учествује личним средствима у финансирању своје одбране, ако се супруга Јадрабка условљава да пре уласка у Притворску јединицу мора да потпише додатну изјаву да никоме неће износити податке о здравственом стању проф. др Војислава Шешеља, ако се забрањују контакти са правним саветницима и при томе јасно зна да је проф. др Војислав Шешељ годинама у притвору онда самопоћ и одбрана гарантованих и заштићених права може бити легитимна и ако је уперена на дисквалификацију интегритета лица из МКСЈ који су протагонисти кршења људских права.

Не зна се који је прави домет ове примедбе из Одговора Тужилаштва, али ако има задатак да подсети шта је све било и чиме се све проф. др Војислав Шешељ користио онда је Тужилаштво тотално промашило. Сви акти и средства проф. др Војислава Шешеља, без обзира на различите укусе посматрача, да ли су прихватљив стил одбране, у крајњем су се показали исправним, те није јасно да ли

Тужилаштво навођењем овог разлога жели да подсети Претресно веће да је проф. др Војислав Шешељ увек био у праву или непотребно троши речи на општепознате чињенице покушавајући да промени читави ток историје овог предмета.

Неспорно је да су поједине судије имале сезонски значај и да се професионално нису прославиле у овом предмету само зато што су веровали Тужилаштву. Није ово место да се понављају чињенице, али многим судијама је лако их проф. др Војислав Шешељ не прозива у неком од својих поднесака. Сви у МКСЈ добро знају да проф. др Војислав Шешељ ништа не предузима паушално већ срачунато, на начин и средствима да се постигне највећи ефекат у оквиру права која су му гарантована Статутом и Правилником.

Просто делује невероватно али мора да се констатује да Тужилаштво не дозвољава да нико постави питање интегритета Тужилаштва. Они имају намеру да се издигну до нивоа непогрешивости и позиције да нико не сме ни да приговори, јер је то одмах врста непоштовања. Таква врста апсолутизма готово да није забележена у правосудном систему неке државе. Тужилаштво негодује ако његова позиција није тоталитарна и ако процес није кафкијански. на тај начин Тужилаштво демонстрира да Претресно веће и уопште судски део МКСЈ доживљава као свој помоћни орган, али истовремено и забрањује да се то стање помиње.

Тужилаштво у Одговору наводи да се Захтев мора разматрати и у „светлу доказа о ранијим поступцима оптужног везаним за застрашивање и малтретирање сведока“, а као пример се наводи телефонски разговор проф. др Војислава Шешеља и Игора Мирковића.

Овај догађај је неколико пута комплетно расправљен пред Претресним већем, а Тужилаштво је и покренуло поступак за непоштовање суда против проф. др Војислава Шешеља. Та иницијатива Тужилаштва је пала у воду јоћ у лето 2005. године и стварно се не зна зашто је Тужилаштво и ово навело у Одговору. Сличне инсинуације је Тужилаштво користило све до децембра 2006. године. Наводно је проф. др Војислав Шешељ обелоданио имена заштићених сведока супрузи Јадранки приликом посете, а касније се испоставило да проф. др Војиславу Шешељу нису ни обелодањена имена заштићених вседока. Те тенденциозне инсинуације Тужилаштва су увек биле праћене и мерама забране комуникације

проф. др Војиславу Шешељу.

Мада није јасно у чему се огледа релевантност овог навода Тужилаштва у односу на Захтев проф. др Војислава Шешеља добро је што је наведен јер најбоље показује стил рада Тужилаштва. Уместо да одговори на конкретне наводе из Захтева и евентуално на судски оверене изјаве потенцијалних сведока Тужилаштво се определило за стил проф. др Војислав Шешељ је притискао потенцијалне сведоке Тужилаштва, па зашто то исто да не ради и Тужилаштво. Једино тако може да се протумачи навод Тужилаштва о једном телефонском разговору, али готово да се заборавља да је проф. др Војислав Шешељ у притвору и под бројним забранама и ограничењима, а Тужилаштво слободно да вршља и ради шта му је воља са читавим логистичким системом капиларне структуре, која иде толико далеко до кафанских столова у неким забитим местима у Србији. У томе Тужилаштво жели да извуче неку паралелу и да изравња евентуалну одговорност. Стварно је жалосно ако се тиме служи орган међународне правде?

Вероватно са намером да послужи као гљавни аргумент Тужилаштво у свом Одговору наводи:

„Захтев се мора разматрати имајући у виду да је оптужени на једној од недавних статусних конференција признао да је измишљао увреде на рачун свог браниоца у приправности како би вештачки изазвао сукоб интереса. Оптужени је такође признао да је од својих правних саветника тражио да измисле још увреда на рачун његовог наметнутог браниоца како он више не би могао да буде његов заступник на суду”.

Ова тврдња Тужилаштва је просто невероватан безобразлук. За Тужилаштво није проблем што је проф. др Војиславу Шешељу протиправно на захтев Тужилаштва наметнут бранилац и није проблем у томе што су Жалбена већа констатовала да је бранилац у приправности противправно наметнут, него је по мишљењу и осећају Тужилаштва проблем што је проф. др Војислав Шешељ вештачки изазивао сукоб интереса. Дакле, Тужилаштво није у стању да види разлику кизмеђу гарантованих и заштићених права, с једне стране и стила којим се неко бори да би остварио гарантована права, с друге стране. Када су Жалбена Већа одлучивала она су се руководила чињеницама које проф. др Војислав Шешељ и није могао да измисли, ако је увреде измишљао. Просто се намеће закључак да Тужилаштво и не зна шта су то правно релевантне чињенице. Ваљда браниоци у

приправности нису одстрањени из предмета због сукоба интереса, него зато што проф. др Војислав Шешељ има право да се сам брани. Изгледа да Тужилаштво још увек није схватило шта је фер и праведно суђење.

Тужилаштво у Одговору тврди:

„Наводи се морају разматрати у светлу сведочења самог оптуженог у предмету Милошевића током којег је признао да је раније у Србији износио лажи у пропагандне сврхе у колико је то одговарало његовим политичким циљевима“.

Овом тврдњом Тужилаштво жели да саопшти да Захтев проф. др Војислава Шешеља третира његовом политичком пропагандом у МКСЈ. То би значило да је по мишљењу Тужилаштва проф. др Војислав Шешељ поднео Захтев да би остварио политичке циљеве. Не наводи се који је то политички циљ проф. др Војислава Шешеља који се пет година налази у притвору, али ако Тужилаштво инсистира на политичким циљевима онда оно признаје да овај поступак и није ништа друго до политички прогон. Вероватно би Тужилаштво морало да уложи више напора да схвати разлику између политичке пропаганде и судског поступка у коме се штите права.

Из сведочења у предмету Милошевић Тужилаштво закључује да то што је раније чинио проф. др Војислав Шешељ у оквиру политичке пропаганде чини и својим Захтевом. Када би то којим случајем било тачно, онда би Тужилаштво морало да пронађе разумни одговор на питање шта представљају судски оверене изјаве потенцијалних сведока? Како је њих успео да убеди или искористи проф. др Војислав Шешељ који се пет година налази у притвору у Притворској јединици у Шевенингену? Једноставно све тезе Тужилаштва падају на лаким и незаобилазним питањима која су јасна сваком разумном човеку. На лаким и логичним питањима Тужилаштво извлачи само себи знане теорије. Порука Тужилаштва је проф. др Војислав Шешељ је склон лажима у политичкој пропаганди, па сигурно и у поступку пред МКСЈ.

Мада је током сведочења проф. др Војислав Шешељ објаснио да је једно политичка пропаганда и да није лаж оно што, кад жели неког да се повреди, а сви који слушају знају да то није истина него срачунато на изазов, на провоцирање, на вређање итд. То што се примењује у политичком надметању и сви унапред знају да то што се саопштава није истина, али да се користи као средство провокације према политичком противнику нема ни једну додирну тачку са поступањем пред

судом. Методологија политичке борбе је била једна од тема сведочења проф. др Војислава Шешеља у предмету Милошевић и за сваког разумног то нема никаквих додирних тачака са тезом самозаступања проф. др Војислава Шешеља у свом предмету. Једно је сведочење на неке околности које су у чињеничном погледу релевантне за предмет против Милошевића, а друго је стил самозаступања проф. др Војислава Шешеља. Ако у томе Тужилаштво не види разлику, већ све то трпа у исти кош, рачунајући да ће из тога извући неку корист или да ће тако зауставити поступак по Захтеву, онда је међународна правда стварно на ниском нивоу.

Тужилаштво у Одговору тврди:

„Захтев се мора разматрати у светлу претходних закључака већа о опструктивном понашању оптуженог. И Претресно и Жалбено веће потврдило је да се оптужени понашао опструктивно и реметилачки и да је намерно кршио правилник. Најважнија је потврда да је оптужени застрашивао сведоке и да је износио клеветничке коментаре на њихов рачун и да је у одлуци од 8. децембра 2006. године и Жалбено веће истакло да се оптужени понашао на тај начин“.

Мада Тужилаштво намерно заборавља да наведе у ком контексту се у појединим одлукама јављају овакве оцене, још важније је да их Тужилаштво пакује и ређа чиме покушава да створи потпуно нови контекст који и није био предмет разматрања. Дакле, ситуација је једноставна. Из неколико одлука се извади по неколико делова реченица, то повеже у једну нову реченицу и то представи констатацијом судија. По том маниру је одавно познато Тужилаштво. Тако су радили и у додатку свог захтева којим су тражили да се формално приме на знање пресуђене чињенице из других предмета пред МКСЈ.

Ако се погледају сви захтеви и поднесци Тужилаштва или њихови одговори на захтеве проф. др Војислава Шешеља у сваком свом акту Тужилаштво као своју оцену за проф. др Војислава Шешеља наводи опструктивно и реметилачко понашање и кршење одредби Правилника од стране проф. др Војислава Шешеља. Готово да је немогуће да је у сваком од око 300 поднесака проф. др Војислав Шешељ кршио Правилник? Тужилаштво иде толико далеко да ако проф. др Војислав Шешељ одговори на 10 страна на поднесак Тужилаштва који има са додацима преко 100 страна, и тада проф. др Војислав Шешељ врши опструкцију, ремети складни ток поступка како га је Тужилаштво замислило и крши Правилник.

Дакле, јасно је да се у свакој тврдњи и наводу из Одговора Тужилаштва препознаје да Тужилаштво врти одређени број флоскула, етикета и квалификација против личности проф. др Војислава Шешеља, а да ни за једну не може да се пронађе ни један једини доказ. Овај Одговор Тужилаштва је само по форми поднесак намењен судском поступку, али у суштини збир произвољних и паушалних квалификација, без било какве релевантности у односу на питање отворено Захтевом.

У Одговору Тужилаштво наводи да су у Захтеву изнете „ирелевантне, нетачне и непоткрепљене тврдње: да је Тужилаштво свесно да оптуженог четири године незаконито држи у притвору и да су мотиви за прогон оптуженог искључиво политичке природе, да се оптужбе против оптуженог и политичког прогона и да нису постојали кривично правни разлози у прилог оптужници”.

Нажалост Тужилаштво у свом Одговору не наводи ни једну реч којом би доказало ирелевантност, нетачност и непоткрепљеност тврдњи проф. др Војислава Шешеља. Дакле, нема чињеница, већ Тужилаштво само паушално саопштава да није тако како тврди проф. др Војислав Шешељ. На тврдњу да је тако, Тужилаштво одговара са није, а сврха Одгова је вероватно да се докаже да није. Ако је у питању кривични прогон онда би поступак био одавно окончан, јер би Тужилаштво одавно инсистирало на почетку поступка зато што има релевантне доказе за утврђивање кривице. Међутим, стање у судским списима је другачије, а сада нарочито на видело излази да је Тужилаштво своје наводно кључне доказе обезбеђивало у септембру и октобру 2006. године, мада је проф. др Војислав Шешељ у притвору од 24. фебруара 2003. године.

Смешно делује тврдња да мотиви за прогон нису политички. Ако нису политички како је онда овај предмет разврстан у трећу категорију сложености и шта се користи као критеријум за разврстање? Због доброг изборног резултата председнику Српске радикалне странке проф. др Војиславу Шешељу је забрањено да комуницира са лицима изван притворске јединице, јер може да делује на формирање власти у Србији. То је написао заменик секретара, а сада заменик тужиоца?

Вероватно би Тужилаштво у поступку против проф. др Војислава Шешеља могло по неки пут и да користи чињенице, а не само дисквалификације које посебно добијају на тежини ако се има у виду да Тужилаштво наступа са позиција

силе.

Затим Тужилаштво у свом Одговору наводи:

„Те тврдње имплицирају да су сви органи Међународног суда на неки начин умешани, у такве наводне незаконите радње. Такве тврдње непоткрепљене, увредљиве, озбиљно доводе у сумњу да је основни став за непоштовање суда од стране водећих људи Тужилаштва”.

Ко је дао повод и довољну количину разлога да проф. др Војислав Шешељ сасвим основано за сваког разумног човека може да износи ове тврдње? Проф. др Војислав Шешељ пет година чека на одговор на питање зашто се не поштује његово право на експедитивно суђење? Четири године је проф. др Војислав Шешељ водио борбу да му се призна право да се сам брани, а борбу је водио против целокупног система унутар МКСЈ који није желео ни да прочита шта је гарантовано оптуженом. Идентична ситуација је и са правним саветницима и трошковима одбране. Секретар обавештава Савет безбедности Уједињених нација да су обезбеђена средства за финансирање свих одбрана пред МКСЈ, па онда ускрати то право проф. др Војиславу Шешељу који се сам брани, а до данас није саопштио податке колико су исплатили на силу додељеним браниоцима у приправности. Како проф. др Војислав Шешељ да верује када секретар у јануару 2007. године напише писмо да оно што је гарантовао 8. децембра 2006. године у погледу обелодањивања на српском језику и на папиру не важи за метријале Тужилаштва, а та гаранција је представљала испуњење једног од захтева због чега је проф. др Војислав Шешељ 28 дана штрајковао глађу.

Нико из МКСЈ до сада није навео макар један разлог да проф. др Војислав Шешељ више нема потребе да сумња да је у питању један осмишљени систем у коме се налазе сви делови МКСЈ. Пет година у притвору и други пут почиње поступак из почетка. Можда је то за неке правосудна игра, али проф. др Војислав Шешељ је под презумпцијом невиности, чека на суђење, а притвор свакодневно постаје издржавање казне затвора. У тим условима Тужилаштво очекује да га проф. др Војислав Шешељ поштује, да бира речи, да ћути и да очекује неку самилост. Какав је то правосудни систем који не поштује ни једно људско право и у чему се разликује од тајних затвора ЦИА-е? Можда је разлика само у томе што ипак у Притворској јединици Уједињених нације у Шевенингену притвореници нису голи у ланцима приковани за зидове ћелије, као што то ради ЦИА-е у тајним

затворима. По ставу Тужилаштва ни ово не би смео да напише проф. др Војислав Шешељ, а вероватно би и ову реченицу Тужилаштво искористило у неком од својих будућих поднесака као доказ за непоштовање међународог суда од стране проф. др Војислава Шешеља. Шта то треба проф. др Војислав Шешељ да поштује у МКСЈ када му се на сваком кораку пет година ускраћују права? Проф. др Војислав Шешељ има оправо на самопомоћ у случају кршења његових права и има право да изабере по сопственом избору адекватна средства за одбрану својих права и то је једно од гарантованих права којима се човек штити од неодговорне власти.

Тужилаштво у свом Одговору наводи:

„Ти сведоци се раније нису жалили, није наведено како су узете те изјаве, ко се обратио сведоцима и под којим условима. С обзиром на признање оптуженог у вези са измишљањем увреда у циљу уклањања браниоца и на његово застрашивање сведока и клеветничке коментаре на њихов рачун да је сам недостатак тих информација изазива озбиљне сумње по питању тога како су сви ти сведоци одједном дали изјаве“.

Ово је крајње паушалан и ирелевантан навод. Све ово треба да се реши пред Претресним већем у складу са правилом 77 Правилника и својим Захтевом је проф. др Војислав Шешељ баш то и тражио. Све сумње Тужилаштва треба да отклони Претресно веће одлуком како ће да се спроведе истрага поводом Захтева. Проф. др Војислав Шешељ не спори да постоји сумња да су представници Тужилаштва извршили дело непоштовања суда и зато је поднео Захтев што подразумева да се пре одлуке о подизању оптужнице за непоштовање суда против одговорних лица у Тужилаштву спроведе истрага на начин прописан правилом 77.

У Захтеву је проф. др Војислав Шешељ изнео доста чињеница како се дошло до потенцијалних сведока и како су дали судски оверене изјаве. Ако Тужилаштву није јасно било би добро да још једном прочита Захтев.

За овај Одговор је значајно да га је у име Тужилаштва потписао тужилац Карла дел Понте, једна од осумњичених за дело непоштовања суда. У Захтеву, *addendum* захтева и захтеву за преиспитивање Налога проф. др Војислав Шешељ је изнео прилично података о склоностима и ранијем професионалном ангажману Карле дел Понте. У питању су јавни документи о њеној криминалној прошлости. Она је снимала и документарни филм о својим активностима као тужиоца. неколико месеци је екипа снимала шта ради и како ради. На филму се налазе многи кадрови

о њеној политичкој активности која излази изван оквира тужилачке функције. Камера ју је пратила током посете свим институцијама осим када су у питању оне најважније у САД. На снимцима се тачно види где иде по своје мишљење и да тада камере може да угаси и обичан стражар испред државне институције САД, што онако нарцисоидна не оспоава већ послушно прихвата.

Колико је она значајна види се на филму да она прва сазнаје ко ће бити будући министар одбране у Београду, случајно или намерно њен вештак патолог у предмету против проф. др Војислава Шешеља. Квалитет будућег министра одбране је што познаје Ратка Младића па ће по основу пријатељства да обезбеди хапшење и испоручивање Ратка Младића. У филму се тачно види са каквим омаловажавањем наступа према саговорницима који су условљени да је прихватају и доживљавају као особу од које зависи да ли ће сунце да сија изнад Балкана. Да ли се тако понаша још неки тужилац, осим онога који сматра да може све и свашта.

Тужилаштво у свом Одговору наводи:

„Као прво у прилог својим општим наводима оптужени тврди да је Тужилаштво вршило отмице људи у Србији, да нико не може да му стане на пут јер је демократска опозиција Србије безусловно лојална Тужилаштву. Такви наводи су очигледно нетачни и нису ничим поткрепљени”.

Ти наводи су тачни и засновани су на судски овереним изјавама потенцијалних сведока. Неки потенцијални сведоци су се обраћали ради заштите властима у Србији, али је заштита изостала, јер су сви надлежни органи подјармљени и служе за испуњавање жеља Тужилаштва. Осим надлежних државних органа и читаве организације су у функцији Тужилаштва, почев од невладиних организација које у Србији верно репродукују речи и манир понашања Карле дел Понте. Најомраженије жене у Србији су председнице навладиних организација које су по много чему, а нарочито по самоуверености, бахатости и насилним методама верне копије Карле дел Понте.

Карла дел Понте је Србији отела део суврениости, јер води и креира унутрашњу и спољну политику Србије преко ДОС-овске власти.

Тужилаштво у свом Одговору наводи:

„Као друго оптужени наводи да је Тужилаштво приморало Милана Бабића да лажно сведочи на МКСЈ и да је он извршио самоубиство јер више није могао да

издржи притисак и претње Тужилаштва”.

Ово питање је више пута актуелизовано не само поднесцима проф. др Војислава Шешеља него и на статусним конференцијама. На тврдњу да је Милан Бабић оставио опроштајно писмо из МКСЈ је дошао одговор да то није тачно. Касније је судија Кевин Паркер спровео истрагу и појавило се опроштајно писмо Милана Бабића и том приликом је дат нагласак на садржај опроштајног писма. Сигурно је да је лажов онај ко је тврдио да не постоји опроштајно писмо, а то није проф. др Војислав Шешељ. У Одговору Тужилаштво даје тежиште садржини опроштајног писма Милана Бабића, а не признању да је лагало када је тврдило да не постоји опроштајно писмо. У питању је обична манипулација и игра речи како би се прикрило да је и тада проф. др Војислав Шешељ био у праву. Да се не би тумачило да проф. др Војислав Шешељ понавља садржину својих ранијих поднесака он упућује Претресно веће на своја три поднеска који се односе на Милана Бабића, а која се налазе у судским списима овог предмета.

Медији су објавили да се на бази обдукционог налаза може закључити да је Милан Бабић два пута извршио самоубиство у хелији, на шта указују трагови на врату. То није измислио проф. др Војислав Шешељ?

Други моменат који демантује Тужилаштво је чињеница да је супруга Милана Бабића, Душанка Бабић дала судски оверену изјаву као потенцијални сведок и та њена изјава је приложена уз addendum. Да је проф. др Војислав Шешељ лажов и такав каквим га представља Тужилаштво зашто би Душанка Бабић дала изјаву да је он употреби против одговорних лица Тужилаштва у поступку за непоштовање суда? На једноставним питањима Тужилаштво просто пропада у земљу. Тужилаштво једноставно понавља и врти исте флоскуле с намером да оне постану стереотип, али у томе неће успети, јер својом упорношћу проф. др Војислав Шешељ је доказао да инсистира на доласку до истине поводом сваког питања. Оваквим Одговорима Тужилаштва проф. др Војислав Шешељ је додатно не само стимулисан него и обавезан да истрајава на утврђивању истине. Уосталом Тужилаштво никада није било љубитељ истине, али је увек под дејством великог броја чињеница било приморано да капитулира. тако ће бити и поводом овог Захтева.

Тужилаштво у свом Одговору наводи:

„Оптужени тврди да изрази које употребљавају службеници Тужилаштва као

што су узимање изјаве, вођење разговора, испитивање лица која можда располажу релевантним доказима на неки начин представљају претњу. Коришћење таквих израза који су уобичајени за сваку кривичну истрагу тешко може да иде у прилог тврдњи да се ту ради о понашању које представља непоштовање суда".

Овај навод Тужилаштва је плод закључивања, а не доследна интерпретација садржине Захтева. Овим реченицама Тужилаштва недостају важни делови судски оверених изјава потенцијалних сведока о месту, времену, околностима, начину ступања у контакт, саопштавању циља разговора, вођењу или не вођењу записника, достављању или недостављању изјаве, касета и друго. Разговор или испитивање само по себи није акт непоштовања суда и то проф. др Војислав Шешељ није тако представио у свом Захтеву. Међутим, овај навод у Одговору Тужилаштва је драгоцен јер показује којим се све тривијалним средствима користи Тужилаштво, а то доказује да су они апсолутно свесни радњи непоштовања међународног суда и да овим, оваквим и сличним наводима избегавају да се изјашњавају о суштини акта непоштовања па тежиште селе на питања која нису тако ни постављена у Захтеву. У питању је провидна манипулација и куповина времена да се поступак блокира макар док Карли дел Понте у септембру не престане мандат тужиоца.

Тужилаштво у свом Одговору наводи да многе тврдње из Захтева: „нису основ за наводе да је тужилац издавао налоге за прибављање доказа на незаконит начин поред тога нема доказа о томе да је број виших правника Тужилаштва водило процес прикупљања доказа незаконитим средствима".

На овакав одговор је проф. др Војислав Шешељ на време упозорио Претресно веће у свом Захтеву и addendumу Захтева. Нема доказа да је тужилац издавао налоге, а јасно је да проф. др Војислав Шешељ у притвору није ни могао да седи у просторијама Тужилаштва да то слуша или да о томе прикупља папире по архивама Тужилаштва. Уосталом истрага се и води да би се прикупили још неки докази што ће имати на уму и Претресно веће када сагледава околности и услове под којима проф. др Војислав Шешељ иницира овај поступак за непоштовање суда.

Могао је проф. др Војислав Шешељ да тражи од Претресног већа да се изда судски налог на основу правила 54 Правилника којим би се обавезало Тужилаштво да омогући увид у архиву или да достави документацију, али би његов захтев нио одбијен, јер ако је намена обезбеђења документације

Тужилаштва ради покретања поступка по правилу 77, онда то правило регулише и ту ситуацију у случају сумње да је неко из Тужилаштва извршио дело непоштовања суда.

Ваљда су судски оверене изјаве потенцијалних сведока довољне за постојање основане сумње да су истражитељи Тужилаштва незаконито прикупљали доказе. Ако судски оверене изјаве потенцијалних сведока нису доказ за кривицу за дело непоштовања суда, онда су свакако довољне да Претресно веће нареди истрагу у смислу правила 77 Правилника. Ако ове изјаве нису довољне за покретање истраге, онда нешто није у реду са праксом примене одредбе правила 77, јер би то био први случај драстичног кршења обавезе обезбеђења спровођења интереса правде?

Можда је овај Захтев проф. др Војислава Шешеља изненађење да неко покреће поступак за непоштовање суда против одговорних лица Тужилаштва, али у предмету против проф. др Војислава Шешеља то не може бити никакво изненађење, јер је питање незаконитог обезбеђења доказа Тужилаштва проф. др Војислав Шешел отворио још 26. фебруара 2003. године приликом првог појављивања и готово на свакој статусној конференцији. Дакле, проф. др Војислав Шешел је најавио овај поступак за непоштовање суда, а прве доказе је могао да обезбеди тек почетком 2007. године када му је дозвољено да својим правним саветницима достави материјале Тужилаштва који су морали да се провере на терену.

Тужилаштво је добро упознато да рачуна на сведоке који су приморани да лажно сведоче и зато је за пет година предузело неке кораке којима би надоместило недостатке лажних сведочења. Тако је тражило спајање поступака, па покретање поступка за непоштовање суда против проф. др Војислава Шешеља, затим је уводило забране комуникације и забране посета, па је у претпретресном поднеску изнело тезу која не постоји у оптужници, да би након измена оптужнице тежиште ставило на имагинарни говор мржње. Значи да је Тужилаштво добро упознато са свим недостацима оптужби против проф. др Војислава Шешеља и зато инсистира на максималном отежању услова за припрему одбране, јер је за исказе својих сведока припремило комбинацију разних правила како би се ускратила могућност унакрсног испитивања чиме би се отворио простор за различита тумачења и поставке Тужилаштва. Дакле, Тужилаштво максимално спречава

остваривање интереса правде и лаж намерава промовисати у сасвим довољну количину истине како би опстале оптужбе. Наравно, и ово је проф. др Војислав Шешељ осујетио на време и неће дозволити да поступак иде ка верификацији лажи или амнестирању оних који силом, претњом, условљавање и уценама долазе до лажних сведока.

Тужилаштво уз Одговор доставља и транскрипте снимљеног разговора са Мирославом Вуковићем као и други пример наведен у поверљивом и *ex parte* додатку К. Тај додаток К проф. др Војислав Шешељ није добио, а свих ових десет додатака пре К, су делови из тог транскрипта разговора са Мирославом Вуковићем.

У Одговору Тужилаштва се налазе и коментари појединих судски оверених изјава које су приложене Захтеву. Опет се понављају констатације Тужилаштва и напади да је проф. др Војислав Шешељ лош човек, али изостаје одговор на једноставно питање ко је писао те изјаве? Судски оверене изјаве су изјаве потенцијалних сведока које проф. др Војислав Шешељ није могао ни да види, нити да чује, јер је у притвору пет година. Сви потенцијални сведоци су изјаве добровољно дали. Ако Тужилаштво оспорава по неки навод из судски оверених изјава, онда Претресно веће мора да реши тај проблем тако што ће покренути поступак по правилу 77.

Тужилаштво се на тренутак заборавило да нема проблем само са проф. др Војиславом Шешељем, него са 34 лица која су потенцијални сведоци који у својим изјавама износе тешке оптужбе за непоштовање суда против одговорних лица Тужилаштва. Уз Одговор Тужилаштво је доставило и изјаву једног истражитеља чије се име најчешће помиње у судски овереним изјавама потенцијалних сведока. Он се правда како је поштовао правила, а ништа не нуди као доказ.

Ако је све урађено у складу са правилима како је могло да се деси да проф. др Војислав Шешељ није добио тај материјал Тужилаштва? Око 32 потенцијална сведока су имали контакте са истражитељима Тужилаштва и ако нису прихватили да буду сведоци тужилаштва зашто тај материјал, а он мора да постоји, није достављен проф. др Војиславу Шешељу? Да ли и само скривање тог материјала није можда непоштовање суда. На те околности се Тужилаштво не изјашњава у свом Одговору.

У Одговору Тужилаштво потенцира да су неколико потенцијалних сведока са

којима је Тужилаштво контактирало четничке војводе и да су они дали судски оверене изјаве које се користе као прилог Захтеву за непоштовање суда. Шта је ту спорно није јасно? Да ли то значи да четничке војводе но могу бити потенцијални сведоци? Ко је то одлучио? Да ли то Тужилаштво одређује како ће проф. др Војислав Шешељ да се брани и кога сме да позива за потенцијалне сведоке?

У Одговору Тужилаштво тврди да је: „Још један разлог за давање изјава против Тужилаштва свакако и страх од одмазде. Многа лица која су била у контакту са Тужилаштом у вези са предметом Шешељ заправо су сада под огромним притиском. Некима од њих се претило, друга су једноставно пријатељски упозорена да не сведоче. Тужилаштво има пуно материјала, у прилог изјави из овог параграфа и лако ће га доставити ако се то од њега буде тражило. У овој фази због безбедности дотичних лица не било добро обелоданити више информација”.

Поводом ове тврдње Тужилаштва проф. др Војислав Шешељ инсистира да се и тај материјал обелодани да би се утврдило да ли је овај навод Тужилаштва тачан. Уосталом све то може бити предмет истраге по правилу 77 Правилника.

Из Одговора Тужилаштва очигледно произилази намера блокирања Захтева за покретање поступка за непоштовање суда. Тужилаштво не дозвољава да се расправља о одговорности најодговорнијих лица Тужилаштва и на тај начин не само што не оповргава тезу проф. др Војислава Шешеља, већ даје конкретне доказе којима се повећава степен и интензитет основаности сумње да су недозвољеним средствима обезбеђивали сведоке. Дакле, Тужилаштво и Одговором признаје да рачуна на лажне сведоке које је обезбедило недозвољеним средствима и зато се супротставља могућности вођења поступка по правилу 77 Правилника. То може да тражи Тужилаштво, али Претресно веће има обавезу да обезбеди фер и правично суђење.

Врло лако може да се утврди на основу Одговора Тужилаштва да оно не даје одговоре на једноставна питања. Проблем Тужилаштва није више проф. др Војислав Шешељ, већ велики број лица потенцијалних сведока који су дали судски оверене изјаве у којима су навели конкретне детаље како је на њих вршен притисак од стране истражитеља Тужилаштва. Два потенцијална сведока су објавили књиге о томе шта су доживели у разговорима са истражитељима Тужилаштва. Зар преко тога може да се пређе као да је ирелевантно?

Зар је у складу са правилима да истражитељи Тужилаштва у ресторану

саслушавају потенцијалне сведоке који чекају у реду? Да ли је у складу са правилима да се проф. др Војиславу Шешељу не доставља као материјал Тужилаштва оно што су наведена лица саопштила истражитељима Тужилаштва? Без обзира да ли неко лице пристаје да буде сведок Тужилаштва у предмету против проф. др Војислава Шешеља Тужилаштво је дужно да достави материјал поводом разговора са тим лицима, јер тај материјал може бити корисно средство одбране. Зашто Тужилаштво није испунило ту обавезу, већ годинама крије те податке, а сада у Одговору признаје да је водило разговоре и тера нас да верујемо да није било присиле према тим лицима?

Овде мора да се констатује и нешто што делује просто невероватно да може једно Тужилаштво да саопшти. У петој години притвора Тужилаштво тврди да проф. др Војислав Шешељ застрашује сведоке Тужилаштва, а из судских списа се може лако утврдити да проф. др Војиславу Шешељу и нису обелодањени подаци о идентитету сведока Тужилаштва. Подсећања ради ваља имату виду да је Тужилаштво поднело са допунама укупно осам захтева за одређивање заштитних мера за сведоке Тужилаштва и да се четири године проф. др Војислав Шешељ није противио ни једној мери, али је увек користио прилику да укаже на потребу почетка суђења.

Дакле, Тужилаштво по свом старом маниру износи констатацију, али не нуди ни један доказ о притисцима и претњама које се врше према сведоцима Тужилаштва. Да је којим случајем било застрашивања или контакта са неким сведоком Тужилаштва одавно би Тужилаштво покренуло поступак за непоштовање суда против проф. др Војислава Шешеља или неког другог лица. То није радило Тужилаштво, али је зато користило прилику да у сваком свом поднеску убаци отрцане реченице о опструктивном и реметилачком понашању, кршењу Правилника и постојању страха за сведоке Тужилаштва.

Просто је неверовано да суђење у овом предмету добије атрибуте фер и правичног суђења ако се не реши питање одговорности наведених лица Тужилаштва за непоштовање суда и спречавање остваривања правде пред МКСЈ. Ако се то питање одмах не реши, а свакако пре почетка претреса, остаје не само мрља на будућем суђењу, него оправдана сумња јавности да суђење и не може бити правично.

Зато је неопходно да се одмах отвори истрага поводом оптужби и сумњи у

складу са правилом 77 Правилника, па ако се утврди тај степен основаности који је неопходан за подизање оптужнице изда и одговарајући налог којим ће се оптужити наведена лица Тужилаштва за радње непоштовања суда.

Проф. др Војислав Шешељ као додаток ове Реплике доставља:

1. изјаву Војислава Дабића која је оверена под Ов1. 23977/2007 у Општинском суду у Новом Саду од 11. маја 2007. године,

2. изјаву Војислава Дабића која је оверена под Ов1. 29434/2007 у Општинском суду у Новом Саду од 7. јуна 2007. године, и

3. изјаву адвоката Илије Сашића из Земуна коју је оверио својим печатом 1. јуна 2007.године.

С обзиром да се пред Претресним већем налази Захтев, Одговор Тужилаштва, addendum захтева, захтев за преиспитивање Налога од 15. маја 2007. године и ова Реплика, а вероватно се очекује и одговор Тужилаштва на захтев за преиспитивање Налога, проф. др Војислав Шешељ сматра да је ради обезбеђења права на фер и правично суђење, а ради остваривања интереса правде пред међународним судом неопходно да се покрене поступак за непоштовање суда у складу са правилом 77 Правилника

III Тражено правно средство

Проф. др Војислав Шешељ и овом Репликом тражи да Претресно веће III у складу са правилом 77 Правилника само покрене и спроведе поступак за непоштовање међународног суда против Carla Del Ponte, Hildegard Uertz – Retzlaff и Daniela Saxona због основаане сумње да су извршили кажњива дела непоштовање међународног суда из правила 77(Б).

Број речи: 8.635

Проф. др Војислав Шешељ

(Урадио члан Стручног тима Зоран Красић)